

J E S S I C A O ' C O N N O R

dulcele sărut al iertării

Jessica O'CONNOR

**DULCELE SĂRUT
AL IERTĂRII**

Editura Virtual

2011

ISBN(e): 978-606-599-306-8

Avertisment

Acest volum digital este prevăzut cu sisteme de siguranță anti-piratare. Multiplicarea textului, sub orice formă este sancționată conform legilor penale în vigoare.

Cuprins

I.....	4
VENEȚIA - PRIMA DRAGOSTE.....	4
II.	5
ÎN FEBRA PREGĂTIRILOR.....	5
III.....	8
O VOCE DIN OFF.....	8
IV.	11
O PROPUNERE DELICATĂ.....	11
DISCUȚII PE O TEMĂ DATĂ.....	14
PE URMELE EXPEDIȚIILOR ROMANE.....	17
O DESPĂRȚIRE NEJUSTIFICATĂ.....	21
MIRAJUL REÎNTÂLNIRII.....	25
FAȚĂ ÎN FAȚĂ.....	30
SĂRUTUL CE REAPRINDE FLACĂRA IUBIRII.....	34
UN VIS EROTIC ȘI O GELOZIE NEJUSTIFICATĂ.....	37
NOSTALGIA PRIMULUI SĂRUT.....	41
CAPTIVĂ ÎNTR-O CUȘCĂ DE AUR.....	44
DECLARAȚIE DE DRAGOSTE.....	47
MĂRTURISIRI DE SUFLET.....	51
O INVITAȚIE MAI PUȚIN OBIȘNUITĂ.....	55
FERICIREA PLUTEȘTE ÎN AER.....	59
UN CADOU SURPRIZĂ.....	62
O LICITATIE IEȘITĂ DIN COMUN.....	65

I.

VENEȚIA - PRIMA DRAGOSTE

Christine Russo, devenită doamna Mann doar de 24 de ore, era în culmea fericirii. Proaspătul ei soț, Michael, o adusese într-una dintre cele două luni de miere, programată la Veneția. Îl privise cu o patimă nebună cum obținea cheile apartamentului rezervat la hotelul Excelsior, de cinci stele, și îi venise să-i sară de gât chiar acolo, în văzul tuturor, fără nici o rețineră. Dar două lucruri au oprit-o să procedeze așa. În primul rând, acum era o femeie căsătorită și serioasă, apoi primise o educație ultracatolică de la tatăl ei - acesta crescând-o singur de la vârsta de doi ani. Din considerentele menționate, își reprimase la timp elanul nebunesc.

— Mulțumesc ! Îl auzise pe Michael spunându-i băiatului care le cărase bagajele, după care îi dăduse un bacșiș generos.

Christine nu apucase decât să se descalțe și să-și lase geanta pe un fotoliu, când bărbatul ei, soțul ei - ce ciudat, suna ! - sărise pe ea, acoperind-o cu sărutări fierbinți,

—Îmi era atât de dor de tine, iubito, încât nu credeam să mai rezist tentației până când vom ajunge în apartament !

—Și eu te doresc la fel de mult ! Îi răspunsese Christine, prinzându-l pătimașă cu o mână de ceafă, iar cu cealaltă mai jos de mijloc.

Îl sărutase îndelung și apăsător, în așa fel încât dăduse impresia că încercase să-i absoarbă tot aerul din plămâni.

Dar nici el nu se lăsase mai prejos, strângând-o cu putere la piept și înflăcăându-se în câteva secunde, cu gândul la ceea ce avea să urmeze...

*

Ea fusese virgină și, oricât de mult insistase tânărul și talentatul actor să-o determine să-i acorde grațiile, Christine îl refuzase vehement, de ce să n-o recunoască, cu destulă părere de rău. Educația primită de la tatăl ei avusese câștig de cauză.

—Doar după cununie voi fi a ta, dragule ! Altfel nu se poate.

—Bine, dar de ce ? Nu mă iubești sau, poate, n-ai încredere în mine că ne vom căsători după aceea ?

—Nu-i vorba de asta !

—Dar despre ce ?

—Te rog, iubitule, nu-mi mai pune întrebări ! Respectă-mi această dorință și gata ! Asta în caz că ții la mine măcar trei sferturi din cât țin eu la tine...

*

Construit în stil maur, hotelul „Excelsior” aparținea lanțului „Cigahotels”, iar apartamentul soților Mann avea vedere la Marea Adriatică. Oraș al iubirii, clădit pe apele lagunelor, Veneția fusese pe vremuri principala poartă comercială a bătrânului continent. În secolul al XV-lea, negustorii venețieni au început să ridice construcții pe măsura bogăției lor.

Mărturie peste veacuri a prosperității stau și astăzi, spre a fi admirate, „bulevardul” Canal Grande, ce împarte această unică citadelă din lume în două, Palatele Vendramin-Calergi, Fondaco dei Turchi, Ca Pesaro, Ca d’Oro, podurile Rialto și Dogana, bisericile Santa Maria della Salute, Redentore, Santa Maria dei Miracoli și San Giorgio Maggiore, precum și Palatul Dogilor și Biserica San Marco, construită în secolul al XI-lea pentru a adăposti moaștele sfântului cu același nume.

Cuprins de o dorință de nestăvilit, Mann îi îndepărtase bretelele rochiței de vară, care îi dădeau un aer de domnișoară neprihănită - ceea ce, de fapt, și era - și făcuse astfel încât obiectul de vestimentație să alunece în jos pe trupul ei feciorelnic. Cum nu mai purta nimic pe dedesubt, ajunsese, repede numai în slipul de dantelă și, încercată de un sentiment confuz de jenă amestecată cu dorință, își zdrobise sânii tari de pieptul lui puternic.

Michael îi mângâiase spatele o vreme, după care ajunsese la coapse. Cât de tare era carnea soției lui, ce evadase de curând din adolescență ! În mod sigur, se putea considera cel mai fericit bărbat de pe planetă !

Cunoscând din teorie (cu practica o ducea execrabil, dar era gata să învețe !) cam ce ar trebui să facă o femeie căsătorită în acea situație, Christine începuse să-i descheie nasturii de la bluză, apoi trecuse la curea și, în cele din urmă, la fermoarul pantalonilor. În vreme ce se străduia să-l sufoce cu sărutările ei acaparatoare, se îngrijorase că el și-ar putea imagina că era o profesionistă în arta amorului. Însă înlăturase repede acest gând din minte și observă că jena pe care o încercase mai devreme dispăruse. Rămăsese acum doar dorința...

Bărbatul își lepădase îmbrăcămintea și pantofii, apoi se eliberase de gura ei înfometată în clipa în care se opintise pentru a o lua în brațe.

În drum spre dormitor, fusese surprins că nu era deloc grea și o contemplase cu dragoste în această ipostază. Asta pentru scurt timp, fiindcă nu se putuse împotrivi tentației nemăsurate de a-și ascunde capul între sânii ei și de a-i săruta ca un băiețandru care descoperea iubirea la 16 ani.

Cunoștințele teoretice ale Christinei Mann despre arta amorului se epuizaseră în momentul în care se văzuse întinsă la orizontală pe pat, goală-goluță, cu partenerul ei de viață alături.

Ce trebuia să facă ?

El părea deosebit de excitat și nici ea nu era indiferentă. În aceste condiții, cum să-și păstreze cumpătul ? Probabil că mai bine ar fi să mă las în voia instinctului, așa cum m-a sfătuit și tata adesea ! se gândise tânăra soție. Instinctul meu nu mă poate înșela ! Nu trebuie să mă înșele !

În cele din urmă, închisese ochii și se lăsase în voia hazardului, fără să-i mai fie teamă de vreun eșec. Din reflex, mâinile ei începuseră să pipăie - tremurător - acele locuri pe care nu-și imaginase că le va „inspecta” vreodată. Era o experiență cu adevărat inedită.

Contururile zonelor lui intime o aduceau într-o stare de exaltare pe care odinioară nu și-o putuse imagina. Tot mai curioasă, dar și cu întregul trup subjugat de pasiune, Christine nici nu realizase că și mâinile lui porniseră într-o explorare asemănătoare, acolo unde n-o mai atinsese nici un bărbat...

— Dragostea mea, aș fi gata să-mi dau și viața pentru tine ! Îi șoptise Michael la ureche, mușcându-i încetișor un lob.

Ce senzație sublimă îi traversase Christinei întreaga ființă în acel moment !... Nu mai era ea însăși. Sau, mai bine-zis, nu mai era cea dinaintea căsătoriei. Dacă ar fi știut cum stau lucrurile în legătură cu dragostea, n-ar mai fi așteptat până la 21 de ani. S-ar fi căsătorit la cel mult 16 ani, atunci când reușise să înțeleagă, cu ajutorul tatălui ei, în ce consta afecțiunea dintre un bărbat și o femeie. În ziua în care pricepuse care era esența căsătoriei și a vieții însăși...

Mâinile lui Michael, care se plimbau pe trupul ei neîntinat de nimeni, parcă o ardeau. Iar când atingerea lui pătimașă ajunsese în zona sa erogenă cea mai delicată, fusese gata să explodeze chiar în acel moment.

Ce să fac ? se gândise Christine. Să-mi strâng picioarele cât pot de tare ori să-mi destind musculatura pentru a-i înlesni accesul ?

Bineînțeles că alesese cea de-a doua variantă. Doar nu se căsătorise ca să rămână virgină în continuare...

Din grabă, îndrăgostiții uitaseră să pornească instalația de aer condiționat, iar termometrele Veneției indicau 27 de grade la umbră în acea lună a lui Cuptor.

Înfierbântarea care îi cuprinsese pe amândoi îi făcuse să transpire, însă lor nu le păsa de acest, mic inconvenient. Michael, cu părul zburlit, se urcase încetișor și cu blândețe deasupra ei, făcându-și loc între picioarele-i primitoare.

— Te iubesc atât de mult ! rostise el roșu ca focul la față și cu privirea scânteind de dorință. Primește-mă în sufletul tău și îți promit că n-ai să regreti.

Christine nu mai apucase să rostească decât „Vino acum, pentru totdeauna !”, după care simțise în pânțele o durere ascuțită. Din fericire pentru ea, aceasta nu durase decât câteva secunde, fiindcă fusese anihilată - în proporție de 75% - de dragostea pentru omul în brațele căruia se afla și care nu

era altul decât soțul ei „până când moartea îi va despărți“. Cel puțin așa credea în acele momente...

II.

ÎN FEBRA PREGĂTIRILOR

Deși nu s-ar fi putut spune că tânăra Christine Mann se îmbogățise peste noapte, succesul ei îi garanta un viitor pe cât de sigur, pe atât de strălucit. După cele două luni de miere petrecute în compania soțului ei la Veneția și în Turcia, îl părăsise și își luase soarta în propriile mâini.

Cu ajutorul celei mai bune prietene, Nicole Irvin, se angajă la celebra casă de modă Futurelook din Londra și, în mai puțin de un an, ajunse o creatoare de lenjerie recunoscută.

Debutul ei a coincis cu anul 2000 și toată lumea, inclusiv criticii, au fost de acord că noua stea din lumea modei va rămâne pentru multă vreme în vârful ierarhiei de specialitate.

Surprinzătorul ei talent, neexploatat în ceea ce privea lumea modei, reprezenta, probabil, vocația pe care o avea de mult. Iar acest fapt i-a garantat succesul în domeniu încă de la început, cu prilejul primei prezentări susținute la Paris, care făcuse chiar mai multă vâlvă decât cele-brele colecții ale lui Versace.

Din păcate, Christine nu era la fel de fericită și în dragoste. Sufletul ei fusese zdrobit în numai două luni de căsnicie în mod ireversibil !

Câteodată își dădea seama că Michael nu era chiar atât de vinovat pentru despărțirea lor. Alteori, însă, îl considera sursa tuturor deziluziilor ei sentimentale și a mariajului lor ratat.

*

Năpădită de aceste gânduri triste, nici nu luă seama când Nicole Irvin se apropie de ea, spunându-i:

—Avem neapărată nevoie de câțiva bărbați adevărați, care să fie cunoscuți și agreeți de clientela noastră feminină.

—În caz că ai uitat, îți aduc aminte că produsele noastre sunt cumpărate, în general, de către bărbați - pentru femei, desigur - obiectă Christine.

—În majoritatea cazurilor, de acord cu tine.

Însă ele sunt cele care aleg întotdeauna piesele de colecție. În concluzie, avem nevoie ca manechin de un star cu o popularitate recunoscută.

Nu mai erau decât trei săptămâni până la parada în care Futurelook investise peste o jumătate de milion de dolari. Pentru asigurarea necondiționată a succesului, consiliul de conducere hotărâse o altfel de prezentare. Obiectele de lenjerie - cu predilecție costume de baie - cu care manechinele se

costumau erau scoase apoi la licitație. În acest scop fusese angajată celebra casă de licitații Sothenby din Londra. De asemenea, beneficiile realizate din vânzări în seara paradei urmau să fie vărsate în conturile UNICEF pentru ajutorarea copiilor malnutriți din lumea a treia.

Toți cei angrenați în acest show-biz, inclusiv presa, se așteptau ca relatările și imaginile de la această grandioasă manifestare să facă înconjurul pământului pe majoritatea meridianelor. Iar casa de modă va câștiga bani serioși de pe urma vânzării drepturilor de televiziune...

—Am putea apela la serviciile lui Russell Collins, fu de părere Charles Scott, directorul artistic al Futurelook. Omul este destul de cunoscut și vă asigur că nu ne va refuza.

—Care Collins, milionarul acela ? se interesă Nicole.

—Exact. E deosebit de seducător și nu are nasul pe sus așa cum îl au vedetele.

Cel despre care era vorba, un englez bine făcut, la 1,85 m înălțime, tot numai mușchi și cu o înfățișare șarmantă, se îmbogățise în ultimii trei ani de pe urma unei afaceri cu computere și accesorii. Fiind cunoscut și peste granițe, putea face o figură frumoasă în cadrul show-ului ce se pregătea.

—Tu ce părere ai, Christine ? o întrebă Scott. Ar fi bun tipul ăsta ?

Luată prin surprindere, tânăra se fâstâci pentru moment, însă își reveni destul de repede:

—Mi-e teamă că sunt de altă părere...

—Și anume ?

—Trebuie să ne gândim ce implicații de ordin sentimental poate declanșa apariția acestui tip devenit milionar peste noapte.

—N-ai vrea să fii mai explicită? o rugă Nicole.

—Știm cu toții că vanitatea bărbaților, în special a celor cu bani, nu cunoaște limite. Și cum majoritatea celor ce vor fi prezenți la spectacol este formată din bărbați ceva mai în vârstă, mai burtoși și mai chelioși, aceștia nu îl vor privi deloc „cu zâmbetul pe buze pe Collins, care arată cu totul altfel decât ei. Dar, ceea ce este și mai grav, nu-și vor descărca dolofanele lor cărți de credit în conturile noastre.

—Eu cred că are dreptate ! recunosc Nicole, **care** prinsese ideea din zbor.

—Da ? vorbi directorul artistic. Atunci să ne ofere o alternativă !

— Am să încerc ! vorbi-Christine cu modestie. Mie mi se pare că am neglijat partea romantică a acestei prezentări de modă, în ansamblul ei, desigur.

— Cu alte cuvinte, mă consideri depășit, se burzului Charles Scott la ea. Uiți că fac această meserie de peste 25 de ani ori încerci să-mi iei locul !

—Nici una nici alta. Nu vă supărați, domnule director ! Pur și simplu am și eu o idee, dar nu țin neapărat să o fac cunoscută...

—Acum nu mai poți da înapoi ! Vorbește, te rog, și voi vedea eu care sunt adevăratele tale intenții !

—Cum doriți ! V-aș sugera să țineți cont de un lucru: care va fi visul fiecărei femei prezente în sală ? Să vadă pe cineva ieșit din comun prin talentul său, și nu un om obișnuit ce a avut un noroc chior în afaceri. Ele vor fi gata să ofere oricât pentru slipul unei vedete autentice, chipurile, pentru a cumpăra ceva nostim soților sau amanților lor și vor proceda la fel pentru a-i ajuta pe copiii din lumea a treia aflați în nevoie.

—Ia te uită ! Nu știam că ești atât de subtilă, Christine. Sinceră să fiu, regret că nu mi-a venit mie ideea asta, care mi se pare strălucită !

—Cred că aveți amândouă dreptate! zise Scott după o clipă de gândire. Te rog să mă ierți, doamnă Mann, pentru ieșirea mea de adineauri !

—Nu s-a întâmplat nimic, se arată Christine conciliantă.

Apoi fu rândul lui Nicole Irvin să intervină pentru a-și etala calitățile analitice:

—Avem nevoie de un bărbat, care să fie în centrul atenției printre celelalte manechine, datorită unui „ce” special. Acesta trebuie să iasă din tiparele obișnuite, materializându-se într-un gen de erou al vremurilor noastre, la care toate damele să poată visa. Un fel de Rudolph Valentino, dacă vreți.

—Abia acum încep să înțeleg pe deplin, se trezi vorbind și directorul artistic. Ne trebuie un macho man de la Hollywood.

—Exact ! exclamă Nicole. Un macho man de la Hollywood !...

Devenind instantaneu palidă în obraji, Christine fu gata-gata să leșine. Doar sprijinul bărbatului de lângă ea o împiedică să se prăbușească...

III.

O VOCE DIN OFF

Era prima dimineață în care se trezise alături de Michael.

Soarele răzbătea prin ferestrele apartamentului de hotel, iar Christine își scâldea trupul gol în razele lui. Se simțea cea mai fericită femeie din lume.

El încă dormea pe spate, cu zâmbetul pe buze.

Probabil că are un vis frumos, își zise tânăra lui soție. Poate chiar unul erotic, zâmbi Christine ștregărește în colțul gurii.

În întreaga ei existență de până atunci nu îndrăznise să spere nici măcar o dată la un bărbat atât de... perfect precum era Michael. Și era în stare să afirme asta în fața oricui, indiferent că s-ar fi referit la armonia trupului, la ochii lui de un albastru azuriu, la fața mereu surâzătoare, cu trăsături regulate, sau la caracterului omului de care își legase destinul.

Cu toate că nu avea o pregătire de specialitate adecvată, printr-un fericit concurs de împrejurări, Michael Mann ajunsese un actor de cinema apreciat la Hollywood. Acest lucru se datora înfățișării sale fără de cusur, timbrului vocii ce stârnea în femei patimi arzătoare, precum și firii sale ce conferea personajelor interpretate forță, personalitate, spiritualitate și romantism.

Christine era impresionată de popularitatea lui, pe care reușise să o dobândească în numai trei ani de actorie. În vreme ce alții studiau ani de-a lungul arta dramatică, lui Michael îi fuseseră suficiente trei luni de zile pentru a obține rolul secundar într-un film de lung metraj. După succesul înregistrat cu producția „Good bye, Marie !”, primise tot felul de oferte, care mai de care mai interesante. În cele din urmă optase, fără rezerve, pentru cea a studiourilor M.G.M.

—Te-ai și sculat, frumoasă doamnă ? fuseseră primele lui cuvinte în acea splendidă dimineață.

—Da, iubitule !

—Și ce făceai ?

—Te priveam curioasă, urmărind cu atenție curbele armonioase ale trupului tău...

—Ești fericită ?”

— Cum n-am mai fost vreodată ! scâncise ea, cuibărindu-se la pieptul lui viril.

Într-o stare de sublimă relaxare, Christine își adusese aminte de tatăl ei. Acesta o crescuse de la vârsta de un an, rămânând văduv în urma unui groaznic accident de circulație. Din acel moment fatidic, el nu mai condusese nici un automobil, închipuindu-și că această minune a tehnicii îi va face și lui de petrecanie într-o zi. Și cum avea o fiică adorabilă de crescut, nu îndrăznea să riște.

În urmă cu doi ani, se instalase într-un cătun, la 20 de kilometri de Epping (o suburbie a Londrei), unde se ocupa în tihnă de tâmplărie și de nenumărate activități intelectuale.

Patrick se căsătorise cu mama Christinei destul de târziu, adică la 42 de ani. Ea avea pe atunci numai 25, iar între ei fusese dragoste la primă vedere. După alți doi ani venise pe lume fiica lor și trăiseră ca în paradis până în clipa fatală a accidentului.

Nu se recăsătorise, apelând la serviciile unor baby-sitteri, apoi ale unor guvernante. Slujba sa din cadrul Whitechapel Art Gallery îi asigurase un trai mai mult decât decent până la vârsta pensionării.

Fondată în 1901, respectiva galerie aduce și astăzi în prim-planul vieții londoneze arta cetățenilor din estul capitalei britanice. Stabilimentul se bucură de o excelentă reputație internațională pentru înalta ținută a vernisajelor celor mai importanți artiști, acestea fiind alternate cu expoziții ce reflectă bogatele origini culturale ale comunității londoneze.

În anii 1950 și 1960, Jackson Pollock, Robert Rauschenberg, Antoni Caro, John Hoyland și mulți alții și-au expus lucrările aici. De asemenea, în 1970, David Hockney și-a prezentat pentru prima oară o lucrare în această galerie.

O dată ajuns la pensie, Patrick Russo se retrăsese într-o zonă pitorească, departe de zbuciumul cotidian. Din activitatea de tâmplar, cu care se îndeletnicea din pasiune, reușea să-și completeze veniturile astfel încât să nu ducă lipsă de nimic. Totodată, își ajuta fiica ori de câte ori aceasta avea nevoie.

În paralel, tatăl lui Christine elabora diverse studii de artă și publica din când în când câte o carte de critică. Tirajele erau reduse, însă profesionalismul său în domeniu devenise de notorietate.

Patrick Russo fusese foarte apropiat de Christine, până când aceasta își luase zborul.

În cele mai grele sau mai delicate momente pe care le avea de depășit, ea dialoga în sinea ei cu tatăl aflat la o oarecare distanță. Îi puneă întrebări despre viață, îi cerea sfaturi atunci când avea nevoie și îl consulta în clipele în care era obligată să ia decizii importante.

Cum îl cunoștea atât de bine, fiica știa perfect ce răspuns ar fi primit din partea lui dacă s-ar fi aflat față în față. Așadar, discuțiile cu Patrick Russo erau, de fapt, niște dezbateri cu ea însăși.

Vocea din off îi oferea fără excepție cele mai bune povețe, iar discuțiile pe o anumită temă - fie ele și contradictorii - o ajutau să adopte întotdeauna cele mai nimerite hotărâri.

În acel moment, simțise nevoia să i se des- tăinuie:

„Tată, dacă ai ști cât de mult îl iubesc pe omul cu care m-am hotărât să-mi trăiesc viața !”

„Mă bucur să te aud spunând asta, draga mea !” îi răspunsese vocea din off. „Numai de-ar ține o veșnicie această reverie !”

„Bineînțeles că o să țină, iubitul meu tată ! Michael e un om minunat, te asigur !”

„În privința lui nu-mi fac probleme ! Cel puțin deocamdată. O singură chestiune mă frământă. Oare tu ai să fii în permanență fericită, astfel încât nimic să nu-ți umbrească existența ?”

„Sunt absolut convinsă ! Doar dacă...”

„Vezi, știam eu că trebuie să fie și un dacă. Mereu se întâmplă așa...”

„Dar nu e ceea ce crezi tu !”

„Nu ? Atunci ce e ?”

„Poate că meseria, pe care a îmbrățișat-o nu este una care șa-mi placă prea mult.”

„Ești cumva geloasă ori, poate, te gândești că vei deveni într-o bună zi ?”

„Nu-i vorba de asta ! Numai că mi-e teamă că ne-am putea înstrăina în cazul în care am trăi separat pentru perioade lungi de timp.”

„Dar de ce să trăiți separat ? Nu vă mutați la Hollywood ?”

„Este o întrebare fără sens. Știi bine cât îmi doresc să am propria mea independență și să fac ceea ce-mi place ! Doar tu m-ai crescut... N-aș avea nimic împotriva să trăiesc în California, în orașul îngerilor (Los Angeles - n.t.). Dar nu în mod permanent. Dacă mă plictisesc la cratiță ori mi se urăște să tot deretic prin casă, mai mult ca sigur că fericirea mea se va pierde în neant...”

„În acest caz, nu văd decât o soluție. Roagă-l să-și schimbe meseria !”

„Imposibil ! O iubește prea mult, iar dacă îi voi cere să facă altceva decât ceea ce își dorește, nu cred că va accepta.”

„Ce te costă să încerci ?”

„Nimic, dar...”

„Nici un dar ! Dacă te iubește atât de mult pe cât crezi tu, se va da peste cap pentru a-ți face pe plac.”

„Poate că ai dreptate. Am să încerc !”

IV.

O PROPUNERE DELICATĂ

Nicole era de-a dreptul nebună dacă își imagina că ea - adică Christine - o tânără cu scaun la cap, așa cum se considera, va accepta compromisul acesta în legătură cu soțul ei de care se separase. Era absolut imposibil ! Și, oricum, el ar fi refuzat oferta de a fi manechinul vedetă al casei de modă Futurelook, indiferent dacă parada s-ar fi desfășurat în beneficiul UNICEF și al copiilor malnutriți din lumea a treia.

—Dar tu nu înțelegi, Christine - vorbi prietena ei - că Michael este chiar omul de care avem nevoie !

—Aiurea!...

—Lasă-mă să vorbesc ! Complexa lui personalitate, pe care și-a dovedit-o cu prisosință în rolurile interpretate, ne garantează succesul ! Este cel mai atrăgător manechin la care ne-am putea gândi, iar spectatoarele nu vor precupeți miile sau chiar sutele de mii de dolari pentru a câștiga la licitație costumele de baie pe care el le va purta.

—Sunt de acord cu Nicole întrutotul, Christine ! zise Scott. Are perfectă dreptate !

—S-ar putea să nu greșiți, în principiu, însă Michael este inabordabil. La ora actuală, din câte am putut afla cu totul întâmplător, se află pe litoralul turcesc al mărilor Mediterană și Egee, unde nu poate fi abordat.

—Dumnezeule, dar ce face acolo ?

—Un studiu asupra vestigiilor arhitectonice și civilizațiilor străvechi. Se pare că i s-a comandat și o carte în acest sens, în calitatea sa de etnograf specializat în istorie latină și greacă.

—Și cine i-a pus la dispoziție fonduri pentru un asemenea proiect ?

—Mai mult ca sigur că Universitatea Regală Londoneză, fu de părere Charles Scott. Dar să nu mai lungim vorba ! Eu zic să avem o discuție cu el.

Și, spunând acestea, se uită fix la Christine, care dădea din colț în colț pentru a scăpa din împresurare.

—Doar nu credeți că eu aș fi în stare să...

—De ce nu, draga mea ? o luă Nicole pe după umeri. Ce ai de pierdut ?

—Eu știu ? !

—Dacă ne refuză, asta e ! Nu riscăm nimic mai mult - cred eu - decât un refuz.

—Pentru mine nu e chiar atât de simplu...

—De acord, însă ia gândește-te la eventualitatea că ar spune da ! Ce succes fantastic am putea

înregistra...

—Nu cred că voi fi în stare...

—De ce ? Doar te-ai separat de el de circa un an. Să nu-mi spui mie că sentimentele tale pentru el au rămas aceleași ca în lunile petrecute la Veneția și în Turcia !

—Nu despre asta este vorba. Problema e că eu tocmai mă gândeam să intentez acțiune de divorț, nu să-i cer favoruri.

—Perfect ! interveni Scott. Te duci în leagănul fostului Imperiu Otoman pe banii casei Futurelook, îi propui lui Mann să facă pe manechinul, contra sumei de - să zicem -10.000 de lire sterline pentru un singur spectacol și câteva repetiții, plus cheltuielile, după care îi ceri să fie de acord și cu divorțul vostru. Nimic mai simplu !

—Ușor de zis... Dar el e la capătul Europei, ba chiar mai departe, în Asia Mică, iar parada noastră de modă va avea loc peste numai trei săptămâni.

—Și ce-i cu asta ? ripostă Nicole Irvin. N-ai aflat încă despre faptul că distanțele nu mai sunt un obstacol acum, în pragul mileniului III ?

Ce plan diabolic le trecuse prin cap colegilor ei ! se gândi Christine. E drept că încă mai ținea la Michael. De fapt, în cele două luni de mariaj petrecute numai într-o distracție, nici nu apucase să se certe serios cu el. Doar viitorul alături de acest spirit aventurier o făcuse să bată în retragere. De frică...

Cum să se ducă la el pentru a-i solicita o favoare, după care să-i ceară divorțul ? Iată o dilemă pe care nu se vedea în stare să o rezolve de una singură. Și cine să o ajute în această dificilă situație ? Poate doar tatăl ei...

—Ei, ce zici ? îi întrerupse directorul Scott acel solilocviu. Accepți propunerea noastră ?

Ce idiot ! Își zise Christine. De parcă aş putea refuza... E clar că mi se dă un ultimatum. Și eu care tocmai visam la o mărire de salariu...

Dacă spunea nu, Christine trebuia să o ia de la început, pentru a-și construi o carieră în alt domeniu. Cu siguranță că în lumea modei nu va mai avea loc dacă i se va împotrivi lui Charles Scott. Soarta era nedreaptă cu ea. O obliga să facă exact lucrul pe care îl detesta cel mai mult să accepte o provocare împotriva voinței ei.

*

După o lună de vis la Veneția, proaspeții căsătoriți se întorseseră pentru două zile la Londra, ca să se pregătească în vederea celei de-a doua luni de miere.

Zilele petrecute împreună fuseseră adorabile. Cu excepția telefoanelor pe care Michael le primea de la impresarul său.

—Dacă tu crezi că poți lipsi la nesfârșit de pe scenă, ei bine, te înșeli ! Producătorii or să înceapă să te uite și nu voi mai putea să-ți fac rost de un rol ca lumea.

—Vincent, n-o lua și tu atât de tragic! E vorba numai de două luni, nu de un an sau mai mult.

—În meseria pe care ți-ai ales-o, prietene, două luni pot însemna o veșnicie, îl atenționează impresarul.

—De ce spui asta ?

—Pentru că nu vreau să te vezi silit să te întorci la pietroaiile tale înainte de vreme. Ai ales actoria în locul etnografiei și al istoriei, atunci ține-te de ea ! Tu încerci întotdeauna să complici lucrurile mai mult decât este necesar. Te cunosc eu !

—Bine, mai vorbim noi când mă întorc din Turcia ! Pe curând !

Nici nu își pusese bine telemobilul în buzunar, că Michael fusese întrebat de soția lui:

—Iubitule, oamenii ăștia nu ar putea să ne lase în pace ?

—Nu cred, draga mea. Sunt foarte interesați de succesul meu pe scenă, fiindcă din asta trăiesc. În lumea show-business-ului totul este o afacere. De-aia a și fost denumită așa.

—Și ție îți place lumea aceasta în care te complaci ?

—Nu foarte mult, însă pot câștiga destul de bine ca actor și nici celebritatea pe care am obținut-o nu mă deranjează. Dimpotrivă.

—Dar la mine nu te gândești ? Mie nu-mi place deloc !

—Este pentru prima oară când te aud vorbind serios despre așa ceva. Ce e cu tine ? Ești cumva geloasă ?

—Nu-mi dau seama precis, însă un lucru mi-e clar: nu-mi place că ești actor ! Mi-e teamă ca nu cumva filmele tale să ne despartă.

—Asta nu se va întâmpla niciodată ! o asigurase Michael, îmbrățișând-o și mângâindu-i părul.

—Juri?

—Bineînțeles că jur ! Iar dacă vom avea cumva probleme din cauza filmelor mele, voi renunța la lumina reflectoarelor și la camera de filmat. Tu ești mult mai importantă pentru mine...

—Ești sigur că știi ce spui ?

—Ți-am oferit vreodată prilejul să crezi că vorbesc aiurea ?

—Până acum, nu.

—Atunci să știi că nu o voi face nici de-acum înainte !

Plăcut surprinsă de cuvintele lui, Christine îl sărutase pe gură, ridicându-se pe vârfuri. Era omul pe care și-l dorise mereu, chiar dacă nu-și dăduse seama de asta încă de la început.

El răspunsese sărutării cu mai multă patimă decât se așteptase soția lui și, astfel, ajunseseră din nou în așternuturile primitoare ale patului.

—Te ador, dragostea mea ! Îi șoptise Michael înfierbântat, începând s-o dezbrace.

Amețită de sărutările sincere pe care le primea, Christine era gata să-l primească în sufletul ei, convinsă fiind că acolo era locul pe care el îl merita. Uitase dintr-o dată că trebuia să pregătească bagajele pentru o nouă călătorie și se lăsase purtată de valul fericirii.

În acele momente sublime, nimic nu mai conta pentru ea în afară de îmbrățișarea iubitului ei soț și de contopirea cu acesta. În rest, totul nu era decât deșertăciune...

Nici în ceea ce-l privea pe Michael lucrurile nu erau diferite. Crescut într-o familie de catolici protestanți, considera instituția căsătoriei drept cea mai mare realizare a omului în viață. Un ideal pentru care merita să lupte cu toate forțele, din răsuputeri. Iar când aveau să vină și copiii..., dar Michael Mann își întrerupsese firul gândurilor aici, neîndrăznind să reflecteze - cel puțin deocamdată - la o atât de mare fericire. Mai avea destulă vreme înainte la cei 28 de ani ai săi.

DISCUȚII PE O TEMĂ DATĂ

—Nicole, nu cred că voi putea face asta ! Mă vor da afară, cu siguranță, iar tatăl meu va fi foarte dezamăgit când va afla ce mi s-a întâmplat.

—De ce disperi, Christine ? Nu trebuie decât să încerci să-l aduci pe Michael la prezentarea colecției noastre de lenjerie și costume de baie.

—Ușor de zis...

—... Și la fel de ușor de făcut ! Nu reușești, nu reușești și gata ! Pentru asta nu-ți va tăia nimeni capul. Dar dacă nici măcar nu încerci, atunci vei ajunge în mod sigur sub securea călăului.

Frângându-și mâinile, Christine Mann era aproape gata să dea în plâns. Sensibilitatea sufletului ei deosebit își cerea drepturile.

—Tu crezi, Nicole, că dacă mă întorc din Turcia cu mâna goală, directorul Charles Scott mă vă felicita ?

—Nu, dar nici nu te va putea concedia.

—De unde știi ?

—Știu, pentru că nu-i poți cere unui om imposibilul. Iar dacă, totuși, te va pune pe liber, nu te va putea scoate din lumea modei prin- tr-un simplu capriciu al său.

—De ce nu ?

—Fiindcă atunci ai putea să te angajezi la altă casă de modă concurentă, ceea ce ar fi mai rău pentru Futurelook decât dacă te-ar ține în continuare. Toată lumea ar afla că tu n-ai avut nici o vină.

—Poate că ai dreptate !

—Să știi că am !

—Dar cum naiba să-l găsec eu pe Michael printre cele peste 60 de milioane de locuitori ai Turciei, la care se adaugă încă nu știu câte milioane de turiști !

—Mi se pare că directorul artistic pomenise ceva despre Royal University of London. N-ar fi rău să începi de acolo.

—Nici nu știu prea bine unde este situată această unitate de învățământ.

—Îți explic eu ! Trebuie să ajungi pe South Kensington Street și apoi să întrebi de Exhibition Road. Poți merge cu metrourl până la Notting Hill Gate, pe urmă pe jos. Nu e greu deloc !

*

Încercase zadarnic să dea de soțul ei legitim prin intermediul rețelelor telefonice. Probabil că Michael nu-și luase telemobilul cu el din dorința de a se dedica în totalitate expediției pe care o conducea.

Avu însă noroc cu intuiția directorului Scott, care ghicise perfect cine finanțase călătoria de documentare a lui Michael.

De asemenea, Nicole o îndrumase cu exactitate spre locul de unde putea obține informațiile necesare. Așa se face că, a doua zi înainte de prânz, Christine cunoștea traseul soțului ei prin Turcia.

O secretară binevoitoare, care află că stătea de vorbă cu soția frumosului etnograf, îi notă următorul traseu pe o bucată de hârtie: Troia, Efes, Pamukkale (Hierapolis), Bodrum, Didymes, Milet. Dar cum nu cunoștea calendarul acestei expediții, tinerei femei nu-i rămânea decât s-o pornească cu mult curaj pe urmele bărbatului ei.

*

Cea de-a doua lună de miere a familiei Mann debutase promițător la Istanbul. Și distrația fusese cu atât mai frumoasă cu cât Michael se dovedise a fi un ghid desăvârșit.

De fapt, înainte de a fi actor, el absolvise cu *summa cum laudae* Universitatea de istorie, specializându-se în latinism și elenism. Mai corect spus, în etnografia acestor două mărețe și străvechi popoare.

Zăboviseră trei zile în această impresionantă citadelă, a cărei piatră de temelie fusese pusă în anul 658 î.H., și nu se mai săturau să viziteze superbele vestigii antice peste care timpul părea că nu își pusese amprenta.

Între două amoruri, tinerii căsătoriți vizitaseră Moscheea albastră, înălțată între 1609 și 1616 d.H., vechea biserică creștină Sfânta Sofia, ridicată de Constantin cel Mare, Palatul Topkapi, cu impresionanta sa cameră a comorilor și haremul, Moscheea lui Soliman Magnificul, ridicată în 1550-1557, precum și nenumărate alte vestigii de cultură care îi făcuseră să rămână muți de admirație.

Din nefericire, Christine era tot mai îngrijorată în legătură cu viitorul lor. Nu își putea imagina

ce va face ea la Hollywood. Să-și găsească o slujbă în marea metropolă ? Nu prea îi venea să creadă...

Și-apoi, când el va avea filmări prin cine știe ce colțuri de lume, ea să rămână singură ? Oare de aceea se căsătorise ?

—Michael, îmi este foarte frică, zisese ea, luându-l de braț în timp ce se plimbau prin Marele Bazar al Istanbulului, ce ocupă mai bine de 200.000 m.p.

—De ce, draga mea ?

—De ceea ce va urma după vacanța noastră în Turcia.

—Nu înțeleg ce vrei să spui !

—Ce vom face când fericirea asta se va termina ?

—Ne trăim viața în continuare, nelăsând-o să se sfârșească !

—Și unde ne vom stabili ?

—La Los Angeles, desigur. Credeam că am vorbit deja despre asta.

—Michael, eu nu vreau să trăiesc în America.

—Așa, deodată ? Și care ar fi motivul ?

—Sunt tânără și nu vreau să fiu singură într-o țară străină.

—Stai puțin ! Cum adică singură ? Vei *fi* cu mine !

—Dar când tu vei fi plecat din oraș pentru filmări ?...

Bărbatul nu știuse ce să răspundă pe moment. De aceea, Christine supralicitase:

—Dar când vei avea de lucru de dimineață până seara ?...

—Exagerezi, draga mea ! Poate că voi mai lipsi din când în când, însă nu pentru mult timp.

Ți-am mai spus că această meserie este foarte bănoasă. Aș putea renunța la ea după ce vom pune niște bani deoparte.

—Oricât ai încerca tu să mă convingi și să mă încurajezi, eu nu voi suporta să te știu mereu plecat, cu cine știe câte femei mișunând în jurul tău...

—Deci, asta era ! Ești geloasă !

—Nu sunt. Adică nu sunt deocamdată, dar mai mult ca sigur că voi deveni în zilele și săptămânile în care am să te aștept ca o proastă, singură printre străini.

Michael tăcuse pentru câteva minute, reflectând la temerile soției lui. În principiu, era posibil ca ea să aibă dreptate. Dar problema infidelității nu se putea pune în privința lui. De asta era convinsută la sută.

—Christine, te asigur că nu te voi înșela atâta timp cât vom fi împreună !

—Îți mulțumesc ! Dar nu crezi că e important și ce gândesc eu ? Chiar dacă tu nu te încurci cu nimeni, eu pot crede contrariul, din pricina absențelor tale. Iar efectul ar fi același: unul dezastruos...

—Ai dreptate, însă nu în totalitate, să știi ! Poate că n-ar fi rău să îmi acorzi mai multă încredere.